

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/121/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412203431
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8412203431.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu S.. D. D., advokáta so sídlom N., C. XX/XX, X. XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Martinom Tomasom, advokátom so sídlom Poprad, Sokolovská 12, proti žalovanému N. K., nar. XX.X.XXXX, bytom I. D., A. XXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Jaroslav Sidor, s.r.o., so sídlom Poprad, Zdravotnícka 4373/6, IČO 36 866 156, o zaplatenie 2 935,38 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 4C/50/2012-144 zo dňa 5.9.2014, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č.k. 4C 50/2012-187 zo dňa 18.3.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému na náhrade trov konania 176 eur a na náhrade trov právneho zastúpenia 1 191,24 eur na účet právneho zástupcu žalovaného advokátskej kancelárie JUDr. Jaroslav Sidor, s.r.o., so sídlom Poprad, Zdravotnícka 4373/6, IČO 36 866 156 do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluva, ktorou poskytuje právne služby advokát je svojho druhu nepríznačná pre žiaden iný zmluvný typ zmluvy, ide teda o nepomenovanú zmluvu podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Na uzavretie takejto zmluvy právo nekladie žiadne požiadavky pokiaľ ide o jej formu, t.z. môže byť písomná, ale môže byť uzavretá aj v ústnej forme. Zmluva o poskytovaní právnej služby môže byť tiež zmluvou spotrebiteľskou, nakoľko ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka nevylučuje nepomenované zmluvy z režimu zmlúv spotrebiteľských a citovala rozhodnutie Českého Najvyššieho súdu 33Cdo 4114/2010. V prejednávanej právnej veci základ vzťahu medzi žalobcom ako advokátom a žalovaným je podľa súdu prvého stupňa nepísomná zmluva o poskytnutí právnych služieb, ktoré boli poskytnuté v súvislosti s tým, že žalobca zastupoval žalovaného v konaní 4C 28/2009. Spotrebiteľ, v tomto právnom vzťahu, žalovaný, je spravidla osoba, ktorá nedisponuje znalosťami, schopnosťami, či informáciami, ktoré sú nevyhnutné, preto aby mohol byť dodávateľovi v právnom vzťahu roznosový partnerom. Advokátovi zákon o advokácii č. 455/1991 Zb. (ďalej len zákon o advokácii) ukladá celý rad povinností, ktorý je povinný plniť a dodržiavať. Dohoda o odmene advokáta je dohodou medzi advokátom a klientom po čiastke, za ktorú bude právna služba poskytnutá. Žalobca tvrdil, že so žalovaným sa dohodli na spôsobe výpočtu odmeny tak, že tarifná odmena za jeden úkon právnej služby bude vypočítaná podľa § 10 ods. 1 vyhlášky z hodnoty veci, teda ceny bytu, ktorú dohodli na 40.000 eur. Tak žalovaný by mal zaplatiť za jeden úkon poskytnutej právnej služby 506,23 eur. Toto tvrdenie opieral o záznam zapísaný v advokátskej kancelárii dňa 23.2.2009 a svedecké výpovede K. U. a J. H.. V rozhodnutí odcitoval záznam napísaný advokátskej kancelárii S.. D. D. zo dňa 23.2.2009 nasledovne: „Beriem na vedomie, že plný úspech vo veci nie je zaručený... Bol som oboznámený s tým, že za právne služby som povinný zaplatiť v zmysle § 10 ods. 1 vyhl. 655/2004... ako zálohu na trovy

konania skladám sumu 1000 eur, ktorú po jej vyčerpaní na požiadanie doplním... hodnota predmetu sporu je cca 40 000 eur. Trovy vo forme súdneho poplatku budem znášať ja“.Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že iba na základe tohto listinného dôkazu nemožno prijať záver o uzavretí dohody o odmene advokáta v prejednávanej veci. Z jazykového prejavu obsiahnuté v tejto listine nevyplýva výslovný prejav žalovaného uzavrieť akúkoľvek dohodu o odmene so žalobcom. Nie je zrejmé o akú zmluvnú odmenu v návaznosti na ustanovenie § 2 ods. 2 vyhlášky by sa malo jednať, t.z. teda o dohodu s akým konkrétnym obsahom z hľadiska tohto zákonného ustanovenia by sa malo jednať. Žalobca vo svojej výpovedi tvrdil, že bol ochotný prevziať právne zastúpenie a dohodnúť sa na tom, že hodnota právneho úkonu sa bude odvíjať od hodnoty bytu. Spoločnou úvahou stanovili cenu bytu na 40.000 eur s tým, že zaujímal žalovaného koľko bude stáť jeden úkon právnej služby. Žalobca mu toto vypočítal a uviedol, že bude to zhruba niečo cez 500 eur. Na to žalovaný uviedol, že je to dosť vysoká suma. Žalobca jednoznačne tvrdil vo svojej výpovedi, že nebol ochotný takúto komplikovanú vec riešiť za menej peňazí. Následne požiadala žalovaného o zloženie zálohy na odmenu vo výške 1.000 eur za dva úkony. Žalovaný asi o hodinu peniaze doniesol. Doplnili podpisy na plnej moci a prevzal tým zastúpenie. Zároveň žalobca uviedol, že túto hodnotu bytu v konaní 4C 28/2009 jednal so žalovaným práve preto, aby nedošlo k situácii, ktorá vlastne nastala a ktorá je predmetom tohto konania. Súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom žalovaného, že v prípade určenia neplatnosti zmluvy predmet konania nemožno oceniť peniazmi, vyhlášky č. 655/2004 Zb. účinná od 1.5.2005 rozlišuje situáciu, kedy je predmet právnej služby, o ktorom prebieha súdne konanie, podľa ust. § 10 ods. 2 a kedy tak tomu nie je (§ 11 ods. 1) vyhlášky č. 655/2004 Zb. (ďalej len vyhlášky). Pokiaľ ide o určenie neplatnosti právneho úkonu vyhláška takýto predmet konania nezaraďuje pod prípady, kedy sa tarifná odmena určuje podľa druhu veci. Posúdenie, či v týchto prípadoch ide o hodnotu veci alebo práva ocenieľnú alebo neocenieľnú, ponecháva na úvahe orgánov aplikujúcich právo. V prípade určenia neplatnosti zmluvy je potrebné vychádzať z hodnoty práva, pričom ide o také právo, ktorého hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch. Účelom právnej služby v tomto prípade nie je dosiahnutie určenia vlastníckeho práva k veci ani jeho vymoženia, ale len určiť, že právny úkon je neplatný. V tejto súvislosti poukázal na početné rozhodnutia NS SR 3Mcdo 9/2009, 2Mcdo 8/2009, 5Mcdo 9/2010, 2Mcdo 18/2008 a 1Obdov 17/2006. V predmetnej veci teda žalobcovi na zastupovanie žalovaného v konaní 4C 28/2009 prislúcha tarifná odmena podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, teda tarifná odmena vo výške 1/13 výpočtového základu. Žalobca sa snažil v priebehu konania preukázať, že so žalovaným sa jasne dohodli na tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby vo výške cca 500 eur, teda na tarifnej odmene inej ako je základná sadzba podľa vyhlášky, t.z. inej ako je odmena za jeden úkon právnej služby 53,49 eur. Na podporu tohto tvrdenia poukázal na výpovede svedkýň K. U. a J. H.. Žalovaný uviedol vo svojej výpovedi, že žalobca mu dával podpísať písomný záznam z 23.2.2009 a pýtal sa ho koľko mu bude platiť. Žalobca mu však nikdy počas konania nepovedal koľko bude platiť. Keď nič nepovedal žalovaný vychádzal z toho, že 1.000 eur bude stačiť. Nie je právnikom, nevie ako funguje výpočet odmeny za jeden úkon právnej služby. Žalobca mu nevysvetlil aký vzťah medzi hodnotou predmetu sporu a tarifnou odmenou existuje. Zastúpenie ukončil keď prehla sú. Súd prvého stupňa zastáva názor, že pokiaľ žalobca mal v úmysle vyložiť žalovanému dobu o mene podľa vyhlášky bolo povinnosťou žaloba ako advokáta riadne informovať a poučiť žalovaného všetkých možnostiach a eventualita v nákladoch na zastúpenie a spôsob jej určenia. Požiadavka náležitej pozornosti tejto informačnej a doučovacej povinnosti advokáta je v danom prípade plne odôvodnená už len tým, že rozdiel medzi žalobcom tvrdenou odmenou a tarifnou odmenou vyhlášky je 10 násobný. Je teda úplnou samozrejmosťou, že klient musí byť riadne informovaný o nákladoch vlastného zastúpenia, musí mať informácie o druhoch nákladoch a ich výpočtu tak, aby boli dostatočne chránené ich finančné záujmy. V prejednávanej veci už len skutočnosť, že žalobca žiadne jednania so žalovaným nedokumentoval ako sám uviedol, neprikladal tomu veľkú váhu svedčí o nedbalom výkone advokácie. Naopak samotný záznam z 23.2.2009 je z pohľadu spotrebiteľa nejasný a nezrozumiteľný. Žalovaný nebol schopný z hľadiska svojho celkového finančného záujmu vyhodnotiť si vo vzájomnej súvislosti informácie, že za právne služby je povinný zaplatiť v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky, že hodnota predmetu sporu je cca 40.000 eur. Žalobca žalovanému v návaznosti na tento záznam jasne povedal prípadne mu vypočítal, že za jeden úkon právnej služby bude platiť cca 500 eur, čo nebolo preukázané, a preto nemohol považovať takúto dohodu o odmene advokáta za platný právny úkon. Táto dohoda odporuje obsahu a účelu zákona o advokácii a nie je v súlade s dobrými mravmi. Súd prvého stupňa tiež dal do pozornosti ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v prípade akejkoľvek pochybnosti o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Vyučovaním z 22.3.2012 žalobca vyučoval žalovanému odmenu za 8 úkonov právnej služby z toho za 6 úkonov v roku 2009, 1 úkon za rok 2011 a jeden úkon za rok 2012. Keďže pre rozhodnutie súdu neboli právne relevantné závery v otázke splnenej ďalšej doučovacej povinnosti žalobcu, ktorá

nastala po 1.9.2009, kedy bolo prijaté ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii, kde musí byť výška odmeny, ale aj účelnosť vykonaných úkonov žalobcov, súd sa týmito otázkami a námietkami účastníka ďalej podrobne nezaoberal.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto odvolaniu rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Primárne chcel poukázať, že pri určení výšky odmeny advokáta za poskytovanie právnej služby dominuje zmluvná voľnosť strán. Namietal, že bolo jasne preukázané, hlavne záznamom z 23.2.2009 a svedeckými výpoveďami Martiny U., bývalej pracovníčky žalobcu a svedkyne J. H., že žalobca so žalovaným sa dohodol nielen na spôsobe výpočtu jeho odmeny za jeden úkon právnej služby vo veci vedenej na Okresnom súde v Kežmarku pod sp. zn. 4C 28/2009, ale aj na konkrétnej výške odmeny za jeden úkon právnej služby. Toto potvrdila vo svojej výpovedi svedkyňa U., ktorá počula žalovaného ako uviedol, že za jeden úkon právnej služby je to dosť veľa, na čo mal reagovať žalobca tým, že za iných finančných podmienok túto službu neposkytne. Zároveň svedkyňa H. v konkrétny deň 23.2.2009 čakala pred kanceláriou S.. D., ktorý ju zastupoval v inej veci a videla a počula ako ju z kancelárie S.. D. vyšiel holohlavý pán, ktorý s niekým telefonoval v zmysle tom, že D. chce za jeden úkon 500 eur a chce zálohu 1000 eur, či mu túto sumu požičia. Súd prvého stupňa sa nijakým spôsobom nevyporiadal hlavne s dôkazmi, ktoré boli vykonané ako svedecké výpovede K. U., ktorá v tom čase pracovala u žalobcu, ale v súčasnej dobe už nepracuje a tak nemá na výsledku sporu žiaden záujem. To, že si peniaze požičal v uvedenej sume žalovaný potvrdil samotný brat žalovaného. Nevyporiadal sa ani s listinným dôkazom, ktorý predložil samotný žalovaný, a to list z 13.3.2012, ktorý písal žalobcovi a v ktorom okrem iného písal, že za predpokladu, že by sľuby splnil, by nemal žiaden dôvod s vami prípadne dojednať aj vyššiu odmenu. No pre výsledok sporu, s ktorým nie som spokojný, nie je ochotný zaplatiť viac, ako mu patrí podľa vyhlášky. Bolo preukázané, že nepravdivo žalovaný vypovedal aj v tom, že mu žalobca jednoznačne povedal, že bude úspešný. Samotný záznam z 23.2.2009 potvrdzuje, že vzal na vedomie, že plný úspech vo veci nie je zaručený. Pritom žalovaný na pojednávaní, kedy bol vypočutý uviedol, že si tento záznam riadne prečítal a potom ho podpísal. Dôveryhodnosť tvrdení žalovaného vykresľuje aj to, že v konaní 2C 63/2012 tvrdil, že záznam o dohode, kde sa takisto dohodla odmena žalobcu za úkon právnej služby nepodpísal a až na návrh žalobcu, aby bol tento podpis grafologicky preskúmaný uznal, že je to jeho podpis. Tiež nemôže súhlasiť s tým, že súd prvého stupňa uviedol, že sa jednoznačne stotožnil s argumentáciou žalovaného, že účastníci neuzavreli žiadnu dohodu o odmene a žalobcovi patrí odmena podľa tarify. Toto rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za arbitrárne, pretože v priebehu konania bolo jednoznačne preukázané, že vyúčtovanie trov právneho zastúpenia žalobcu z 22.3.2012, ktoré zaslal žalovanému bolo a je v súlade s ustanovením § 24 ods. 3 zákona o advokácii a s § 2 ods. 1, 2 písm. d/ vyhlášky. Opätovne poukázal na záznam z 23.2.2009, z ktorého jednoznačne vyplýva spôsob výpočtu odmeny advokáta, na ktorom sa žalobca dohodol so svojim klientom a tiež svedecké výpovede svedkýň U. a H., z ktorých jednoznačne možno konštatovať, že žalovaný bol oboznámený o výške odmeny za jeden úkon právnej služby a s týmto súhlasil. Požiadavka o riadnej informovanosti žalovaného o odmene, ktorá má vyplývať ako povinnosť žalobcu, ako advokáta, bola naplnená a to nespochybniteľným dôkazom, teda záznamom z 23.2.2009. Ďalej tiež zo samotného záznamu vyplýva, že suma 1 000 eur bola zálohou na trovy konania, ktorú po je vyčerpaní na požiadanie doplním. Je teda možné prijať záver, že tak žalobca, ako aj žalovaný očakávali, že v rámci zastúpenia dôjde k prečerpaniu tejto zálohy. Žalobca postupoval pri prevzatí právneho zastúpenia v súvislosti s požiadavkou na primeranú zálohu od žalovaného podľa § 10 advokátskeho poriadku. Žalobca aj riadnym spôsobom zdôvodnil, prečo od žalovaného zálohu vo výške 1 000 eur požadoval a nakoniec a prevzal s tým, že táto záloha pokrýva zhruba dva úkony právnej služby. Bolo by nelogické, aby žalobca pokiaľ by bola dohodnutá hodnota právneho úkonu z neurčítu požadoval od žalovaného zálohu cca 16 úkonov právnej služby vopred. Žalovaný mohol podať na žalobu aj sťažnosť na príslušné orgány komory (Advokátskej komory), no takto nekonal. Tiež poukázal na prednesy na pojednávaní, hlavne na pojednávaní z 3.9.2013, po ktorom žalovaný zmenil svoje stanovisko a uviedol, že žalobcovi za úkony urobené po 1.9.2012 odmena vôbec nepatrí. Advokát pri výkone advokácie nie je podnikateľom v takomto prípade potom nemožno aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v tejto súvislosti citoval rozhodnutie NS SR 2Cdo 323/2009. Sám žalovaný v rámci svojho výsluchu uviedol, že so žalobcom sa stretol pred pojednávaním a teda nie je možné prisvedčiť súdu prvého stupňa k tomu, že podľa jeho názoru išlo o nedbalý výkon advokácie zo strany žalobcu, tiež to že žalovaný nemá právnické vzdelanie a nebol schopný bez riadneho poučenia vyhodnotiť jednotlivé informácie právneho charakteru. Žalobca poukázal, že práve preto, že žalovaný nemá právnické vzdelanie, vyhľadal odbornú pomoc.

O odmene sa so žalovaným riadne dohodol. Samotný záznam z 23.2.2009 si žalovaný riadne prečítal a vlastnoručne podpísal, čím vyjadril súhlas s dohodou o právnom zastúpení ako aj o dohodou o odmene, resp. spôsobu výpočtu odmeny za jeden úkon právnej služby. Zo záznamu z 23.2.2009 totiž nevyplýva, žeby sa klient so žalobcom dohodol nejakým iným spôsobom. V tejto súvislosti považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za aj nepreskúmateľné, keďže s riadne nevysporiadal so všetkými argumentmi žalobcu a hlavne svedeckými výpoveďami svedkyň, ktoré síce uviedol súd prvého stupňa, že vypočul, ale neodôvodnil prečo na tieto svedecké výpovede, akým spôsobom ich vyhodnotil a prečo ich nehodnotil v prospech žalobcu. Poukázal zároveň aj na to ako predpoklady vyžaduje riadne rozhodnutie v občiansko-právnom konaní podľa § 153 ods. 1 O.s.p. a tiež § 157 ods. 2 O.s.p.. Tieto kritéria napadnutý rozsudok nespĺňa. Rozhodnutie malo obsahovať vymenovanie všetkých dôkazov jednotlivo a následne ich vyhodnotiť vo vzájomných súvislostiach. Dôkazy predložené žalobcom tvoria logicky celok, ktorý má zmysel a jednotlivo do seba zapadá. Preto navrhol zrušiť toto rozhodnutie a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne a osvojil si celé podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré spĺňa predpoklady v zmysle ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.. Žalobca vo svojom podaní len zopakoval námietky, ktoré prednášal v priebehu celého konania. Námietka, že súd prvého stupňa nevyhodnotil svedecké výpovede v celom kontexte treba poznamenať, že namietaný postup súdu nevedol k nesprávnym skutkovým zisteniam ani k nesprávnemu právnomu posúdeniu. Je treba povedať, že nevyhodnotil svedeckú výpoveď X.. C. K.. Na uvedenom závere nemôže nič meniť ani obsah výpovede svedkyň U. a H., pretože svedkyne neboli priamo prítomné pri spísaní záznamu z 23.2.2009. Pokiaľ ide o svedkyňu U. tak táto svedkyňa uviedla len, že započula, že na jeden úkon je to veľa peňazí, ale neuviedla žiadnu sumu odmeny, na ktorej sa mal žalobca so žalovaným dohodnúť. Svedkyňa H. nepotvrdila uzavretie dohody o odmene advokáta v konkrétnej výške len uviedla, že počula pána, ktorý s niekým telefonoval, že pán D. chce za jeden úkon 500 eur, či mu požičia 1 000 eur. Z citácie toho čo svedkyňa počula je zrejme, že žalobca iba chcel za jeden úkon 500 eur, ale neznamená, žeby sa žalovaný so žalobcom na takejto odmene dohodli. Sumu 1 000 eur si žalovaný mal požičať od brata Ing. C. K. na čom sa dohodli so žalovaným pri spoločnej návšteve u žalobcu ešte skôr. Za tejto dôkaznej situácie tvrdenie svedkyne H. o tom, že pán, ktorý telefonoval požadoval pôžičku 1 000 eur postráda akúkoľvek logiku, keď sa žalovaný so svojim bratom o poskytnutí pôžičky dohody ešte skôr na spoločnom stretnutí u žalobcu. Je výpoveď je rozporuplná. Svedkyňa sa sama zľakla, či aj ona bude vo veci platiť toľko, pričom aj na otázku samosudkyne, čo je to úkon sa vyjadrila, že v tomto sa nevyzná. Žalovaný má za to, že súd správne vyhodnotil listinný dôkaz z 23.2.2009 a nemožno tento záznam uzavrieť ako dohodu medzi advokátom a klientom. Je z obsahu nejasný a nezrozumiteľný. Táto listina je len informáciou žalobcu, ktorú mal viazať žalovaný na vedomie, pričom z toho nie je možné usúdiť, že zobral na seba aj záväzok zaplatiť zmluvnú či tarifnú odmenu. Žalobca a žalovaný sa na zmluvnej dohode nedohodli a na základe toho nemôže byť pre žalobcu odmena za právne zastúpenie nič iné ako tarifná odmena, keď absentuje preukázanie uzavretej dohody. Hodnota sporu je vždy daná predmetom sporu a tá je definovaná v § 10 ods. 2 vyhlášky. Žalobca sa so žalovaným ani nedohodli na výške tarifnej hodnoty sporu, túto výšku tarifnej hodnoty jednostranne určil žaloba. Zo záznamu vôbec nevyplýva v akej právnej veci mal žalobca prevziať právne zastúpenie, t.j. v akom súdnom spore bude zastupovať a čo bude predmetom sporu. Žalobca mal prevziať právne zastúpenie vo veci s tarifnou hodnotou predmetu sporu 40.000 eur. Žalobca ale zavádzal žalovaného, lebo neprevzal právne zastúpenie v spore s tarifnou hodnotou 40.000 eur, ale prevzal právne zastúpenie o veci predmetom, ktorej bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, teda zastúpenie v spore, ktorého hodnotu nie je možné vyjadriť v peniazoch. Ak by žalobca v prevzal právne zastúpenie s tarifnou hodnotou sporu 40.000 eur tak aj v takomto prípade by mu patrila len základná sadzba tarifnej odmeny vo výške 1/13 výpočtového základu to podľa ust. §11 ods. 1 pís. c / vyhlášky. Aj v tomto žalobca zavádzal žalovaného, keď v zázname uviedol, že žalovaný má zaplatiť odmenu podľa § 10 ods. 1 vyhlášky, lebo žalobca by mal nárok len na tarifu 1/13 výpočtového základu podľa § 11 ods. 1 písm. c/ vyhlášky, keďže išlo o nehnuteľnosť, ktorá slúži na bývanie. Stanovisko žalovaného, že pre výsledok sporu nie je ochotný zaplatiť viac, ako mu patrí podľa vyhlášky, to je vo výške tarifnej odmeny, ktorú žalovaný aj vypočítal, neznamená, že potvrdil uzavretie dohody o zmluvnej odmene. Pokiaľ ide o rozhodnutia orgánov Slovenskej advokátskej komory je potrebné konštatovať, že od 1.9.2009 existuje poučovacia povinnosť advokáta a tým pádom na úkony po tomto období by nárok na odmenu vôbec nesplatil. Nakoniec rozhodnutie disciplinárneho senátu by ani nemal žiadnu precedenčnú záväznosť. Argumentácia, že advokát nie je podnikateľom a preto sa na neho nevzťahujú ust. § 52 a násl. OZ tiež nie je dôvodná, pretože advokátska činnosť je slobodným povoláním a je špecifickou

podnikateľskou činnosťou a klienti sú spotrebiteľmi právnej služby advokáta. Zo záznamu nevyplýva ani dohoda o odmene ani spôsob výpočtu ani výška odmeny za jeden úkon právnej služby. Potom je záver súdu prvého stupňa absolútne v súlade s dobrými mravmi v súlade s tým, že nebola platne uzavretá dohoda o zmluvnej odmene a za odmena za jeden úkon právnej služby nepatrí vo výške 500 eur. Žiadal navrhnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný udelil plnú moc dňa 23.2.2009 žalobcovi. Na základe tejto plnej moci žalobca zastupoval ako advokát žalovaného ako účastníka konania v spore vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 4C 28/2009. Dňa 7.2.2012 žalovaný vypovedal plnomocenstvo žalobcovi. Na základe toho žalobca vyúčtoval trovy právneho zastúpenia na 21.2.2012 vychádzajúc z hodnoty predmetu sporu 40.00 eur. Celkovo trovy právneho zastúpenia za poskytnuté služby predstavovali sumu 3 188 eur. Následne p o námietkach žalovaného, ktorý uviedol, že nesúhlasí s takýmto vyúčtovaním reagoval žalobca tak, že vyučovaním podaným dňa 22.3.2012 na sumu 2.935,38 eur. Žalovaný ani s týmto vyučovaním nesúhlasil. Žalovaný zaplatil ako zálohu na trovách právneho zastúpenia žalobcovi sumu 1.000 eur.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Neboli splnené podmienky na potvrdenie respektíve zmenu súdneho rozhodnutia, keďže súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nevyhodnotil vykonané dôkazy na návrh žalobcu. Tým je súdne rozhodnutie nepreskúmateľné, keďže minimálne v odvolaní žalobca nemohol reagovať na závery súdu prvého stupňa. Tým boli splnené podmienky ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

Rozhodnutie súdu musí obsahovať okrem zistenia skutkových okolností, aj odôvodnenie v časti vykonaných dôkazov, ktoré hodnotí jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. V rozhodnutí absentuje vyhodnotenie svedeckých výpovedí vypočutých svedkýň H. a U., a preto pôsobí rozhodnutie súdu prvého stupňa jednostranne.

Z toho dôvodu odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vrátil vec na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvého stupňa bude vyhodnocovať dôkazy, ktorých vykonanie navrhol žalobca jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti a vo veci opakovane rozhodnúť. Zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 224 ods. 3 O.s.p..

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku. Tento bol vyrubený za odvolanie vo veci vo výške 176 eur. Žalobca vo vyplnenom tlačive vo vzťahu k príjmu poukázal na to, že jeho mesačný príjem je 306,79 eur, keďže za zdaňovacie obdobie po odpočítaní dane predstavovalo príjem z advokátskej činnosti sumu 3 681,46 eur. S manželkou vlastní rodinný dom v N. v časti C., ku ktorému patrí aj dvor a záhrada. Žalobca je tiež výlučným vlastníkom kancelárskych priestorov v meste N. a osobného motorového vozidla, ktoré kúpil v roku 2011 za 11 000 eur. Akruálna výška na účte v banke predstavovalo sumu 49,9 eur. Spláca dva úvery spoločne v sume 592 eur, ma výdavky za cestovné 20 eur, lieky 25 eur, odpad 5,28 eur na mesiac, výdavky s bývaním 240,94 eur, príjem manželky je 620 eur. Manželka je výlučným vlastníkom trojizbového bytu a garáže v podiele 1 titulom dedenia. Má jedno nezaopatrené dieťa.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 138 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto uzneseniu sa odvolal žalobca. Vytýkal, že súd prvého stupňa nezaoberal do úvahy skutočnosť, že žalobca s manželkou vychovávajú 15-ročné nezaopatrené dieťa a tiež s tým, že sa nevyporiadal so zdravotným stavom žalobcu, ktorý v dôsledku toho odpracuje celkove o 1/3 menej času. Zároveň nezobral do úvahy ani záväzky, ktoré s manželkou majú a to, že súdny poplatok je 5,20 % z celkového príjmu rodiny, ktorý má mesačne. Žiadateľ je podnikateľ, ale je tiež aj človek s určitými majetkovými pomermi a toto treba posudzovať výlučne ako účastníka konania, nie jeho povolanie. Preto navrhol vyhovieť žiadosti.

Podľa ust. § 138 O.s.p., na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú

Napriek tvrdeniu žalobcu o splnení podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov, z listín predložených žalobcom vyplýva, že ma príjme zo svojho povolania, rovnako jeho manželka, vyživovaciú povinnosť voči jednému mal. dieťaťu a tiež je majiteľom nehnuteľností.

Takto zistené majetkové pomery žiadateľa nie sú dôvodom pre oslobodenie od súdneho poplatku.

Preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.